

“Jo me'ls estimava molt”

Joan Vila afirma que no era conscient que assassinava ancians a La Caritat d'Olot
L'acusat dels onze crims sosté que els ajudava a morir per escurçar-los el patiment

“Els donaràs un bon cel, estaran bé. Creia que morir era la pau”

“No tenia cap trastorn mental i sabia diferenciar el bé del mal”

“El que vull dir és la veritat des del primer dia.” Amb el mateix aparent propòsit de sinceritat que ja havia manifestat en circumstàncies anteriors, Joan Vila Dilmé, l'auxiliar d'infermeria acusat de l'assassinat d'onze ancians residents al geriàtric La

Caritat d'Olot entre els anys 2009 i 2010, va començar ahir la seva declaració a l'Audiència de Girona deixant entreveure que no guardaria silenci en cap pregunta perquè el seu propòsit era explicar-se. Al llarg dels més de seixanta minuts d'interrogatori del fiscal Enrique Barata –que demana que se li imposi una pena de 194 anys de presó–, l'imputat va anar admetent, cas per cas i per ordre cronològic, que en algunes ocasions havia preparat a les víctimes un còctel de barbitúrics que posava dins d'un got de plàstic, on els triturava i els barrejava amb aigua; a d'altres els va subministrar “mig llapis” d'insulina i, en les últimes morts, havia fet ingerir-los lleixiu o bé productes dels quals no recordava el nom, però que també havia agafat de l'habitació on guardaven els estris de la neteja.

Mentre feia aquestes esgarrifoses confessions, va repetir múltiples cops que no havia actuat sent conscient que estava cometent un seguit de crims, sinó “per ajudar a morir” interns del centre perquè els veia “molt malament i agonitzant”. “Mai em va passar pel cap que jo era la persona que els matava. No tenia aquesta percepció. Eren la meva vida. Els estimava molt. No pensava en les conseqüències ni en res de res. Em sap greu quan es diu que tenia la intenció de matar-los. No planejava: «Els donaré això i així estaran morts.»”

Va subratllar, en la mateixa línia, que el que no podia era “veure sofrir les persones”. “No creia que el causant de tot allò fos jo. Pretenia que morissin tranquils, ells sols. Escurçar-los el patiment.” Va negar, alhora, que hagués traçat cap pla per matar-los. “Quan els veia morts, em deia: «Mira, que bé que estan.» No havia planejat res, res, res, res, en absolut. En el cas de la Sabina, la Montserrat i la Paquita, ho vaig passar molt malament perquè les vaig veure sofrir. La resta van morir més plàcidament. Pensava: «Ara els donaràs un bon cel. Ara estaran bé.» Volia el seu benestar. Per mi, morir era la pau.”

La seva “millor” època respecte al seu pas com a empleat del geriàtric La Caritat, va dir que havia sigut “la millor etapa” de la seva vida: “Hi ha molt bon ambient entre els treballadors del centre. M'hi vaig sentir molt a gust i molt estimat. No mirava les nòmines. Les estimava molt, aquestes persones. Em respectaven. No hi guanyava res, matant-les.”

I, també a preguntes del fiscal, va desmentir que se sentís com Déu en posar fi a la seva vida, o que les matés per sentir una emoció molt forta. “Vaig deixar de prendre els medicaments del tractament que seguia i bevia vi. Em sentia enèrgic, dinàmic i pletòric, però no matava per aconseguir eufòria.” Va detallar, no obstant, que feia vint anys que segueix un tractament psiquiàtric perquè es notava molt xafat i tenia “pensaments molt repetitius”. Va reconèixer, però, que mai havia explicat a cap dels especialistes que, suposadament, quan veu una persona sofrir li “entra por i pànic”: “Em ve dels 14 anys. Tenia una tia que va patir molt perquè tenia un càncer de mama.

Pensava: «Patia per no haver d'arribar enlloc.» Amb els psiquiatres, parlàvem sobretot de la meua falta d'autoestima. Només em vaig obrir amb una persona que em va venir a veure a la presó.”“Va agafar gust a matar”A la una del migdia, Joan Vila es va asseure per primer cop davant els nou membres del jurat popular –quatre dones i cinc homes– que, al final del judici, seran els encarregats d'emetre el veredict. En les qüestions prèvies, el fiscal va voler desmuntar la versió de la defensa, exercida pel lletrat Carles Monguilod, que sosté que el seu client, per una distorsió de la realitat, creia que estava “ajudant a morir” persones que sofrien. “És l'autor de la mort d'onze persones ancianes i indefenses. Si pensava que el que feia era bo, per què ocultava i destruïa proves?”, es va qüestionar Barata, malgrat que Vila va rebatre que mai s'havia amagat, que avisava les infermeres quan els ancians empitjoraven i que havia confessat a la policia totes les morts. Davant del tribunal, a més, el fiscal va indicar que les conclusions pericials són molt clares: “No patia trastorn mental i sabia diferenciar perfectament el bé del mal.”

En el transcurs del seu al·legat, hi va afegir que Vila va actuar amb crueltat: “Aprofitava que les víctimes es refiaven d'ell perquè li tenien confiança. En els tres últims crims va existir acarnissament perquè va passar d'utilitzar els còctels de barbitúrics o les injeccions d'insulina a fer-los ingerir lleixiu o àcid desincrustant. Això va causar-los hores de patiment, van tenir sensació d'ofec, van vomitar sang i els va cremar l'esòfag.”

Els advocats Jaume Dalmau, Rafael Berga i Jordi Coma, que actuen en representació de les famílies de les víctimes, van evidenciar que “ningú” va demanar a Vila que posés fi a la vida de cap dels interns. “Creiem fermament que ho va fer, no perquè percebés que els estava ajudant, sinó perquè va decidir que podia triar qui vivia i qui moria. Va anar agafant gust a matar perquè cada vegada ho feia més sovint.” Les acusacions neguen que es pugui aplicar un atenuant de confessió en nou dels crims perquè quan va reconèixer que havia matat més persones, el jutjat ja havia ordenat que s'exhumessin els cadàvers d'altres ancians que també havien mort al geriàtric, i durant el torn de l'acusat.

El lletrat Carles Monguilod, en canvi, requereix que el condemnin a vint anys de llibertat vigilada, en considerar que no és perillós per a la societat. El que discuteix la defensa i que serà el cavall de batalla durant el judici és si tenia una alteració psíquica i no era conscient que el que feia no estava bé. “N'està penedit. Pensava que no feia res dolent. Encara diu que els estimava i que ho va fer per ajudar-los. Aleshores, va patir una alteració psíquica que no es correspon amb cap malaltia mental i que el portava a creure que matar els ancians era una conducta moralment bona. Per això, no tenia sentit de culpabilitat. Amb el temps això ha canviat, però sempre ha dit que no és un assassí.”

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 28-05-2013 Pàgina 52

-El Punt Avui. Edició Nacional 28-05-2013 Pàgina 24

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/649734-jo-mels-estimava-molt.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss